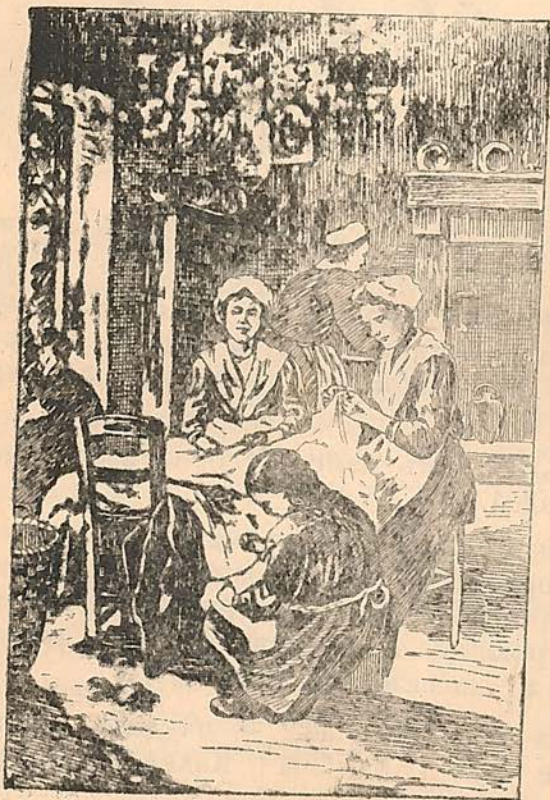

Слѣдъ малко майката започна да разказва, а Лалка седна до краката ѝ и слушаше съ цѣлото си внимание и вдѣваше иглитѣ ѝ.

— Баба Яна бѣше вдовица, — започна майката, — съ петъ момчета, които тя трѣбваше сама да отхрани и възпита. Тя живѣеше въ една колибка до политѣ

на една планина, близо до полянката, гдѣто хората казваха, че самодивитѣ излизали. Хората се страхуваха отъ самодивитѣ и не ходѣха тамъ, а баба Яна не обръщаше внимание на това. Напротивъ, чуеше ли нѣкога шумъ или викъ около колибката си, тя веднага излизаше да види кой е. Тя имаше толкова много работа, че не ѝ оставаше време да мисли за друго, освѣнъ да нахрани и облѣче

петѣтъ си немирни момчета. А и тѣ, като тебе, си кжсали много дрехитѣ.

Когато вечеръ тѣ се връщаха уморени отъ игритѣ, тя ги туряше на леглото и до късно имъ кърпѣше скжсанитѣ дрехи. Особено това ставаше сжбота вечеръ, за да могатъ на другия день да отидатъ на черква стѣкмени и изкжрпени.